

Баба ми Янка Врачката, ромската лечителка

Венера Миладинова – втора награда за разказ

Беше тъмна есенна нощ, в крайния ромски квартал Предел махала нямаше електрика. Светлина в домовете на ромите бяха газените лампи и свещи. Аз бях много малка, едва на шест-седем години. Живеех с баба ми Янка, тъй като моите родители бяха на диплене по околните села. Тютюнът като препитание на ромите в Благоевград, тогава град Горна Джумая, беше единствената работа през зимата. Но ето, в полунощ се чу женски стон и плач. Баба ми Янка се събуди. Тя чу болните викове и ридания на жена, която с последни усилия се доближи до бабината къщурка.

– Стани, мило внуче, излез и виж кой така жално вика и плаче!

Излязох бързо на двора, в тъмнината я познах – това бе леля Садрие.

– Мило чедо, баба ти вкъщи ли е? Моля те, помогни ми! – прошепна ромката и ме хвана за ръка.

Баба ми Янка я посрещна на тясната входна врата.

– Влез, Садрие. Зная, че очакваш бебе, успокой се... Ха легни сега, я да видя корема ти.

Тя легна, а баба ми я поопипа по големия обемист корем. Светлината идваше единствено от оскъдния огън. Баба ми усети нередности в бременността ѝ – бебето е тръгнало да се ражда обратно, с крачетата, което е опасно за неговия живот и за живота на майката. В този момент изтекоха водите на леля Садрие. Тя викаше от болка. Баба ми Янка каза:

– Бързо, мило чедо, за вода!

Грабнах стомните, а водата – далеч от Предел махала, чак до пазара. Направих първия курс, тичайки безспирно. После налях водата в голямото тенджерче да се стопли. Хукнах за втори път, но за нещастие се спънах и паднах. Счупих едната стомна с вода. Прибрах се с другата. Баба ме попита:

– Защо си с една стомна?

Отговорих:

– Бабо, спънах се в тъмното, паднах и ето, виж коляното ми!

– Добре, мило внуче, потърпи, после ще го превържем. А сега донеси дърва.

Насъбрах дърва от двора и ги сложих в печката.

– А сега бързо по комшии за сапун и олио.